

Det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund) talte om Spørgsmaalet om Skipperes Ret, der omhandles i § 4, og jeg maa slutte mig til hans Udtalelser. Det forekommer mig, at der netop her paa dette Punkt er nogen Anledning til i Henhold til det almindelige Synspunkt for Udvalgets Arbejde — nemlig at tage saadanne Bestemmelser bort fra den nuværende Næringslov, som maa siges ikke at passe længere, ikke mere at være tidssvarende — at forandre disse Bestemmelser, som ere givne paa en Tid, da Kommunikationerne vare af en saa væsentlig forskellig Beskaffenhed fra, hvad de nu ere. Der er ikke mere nogen Nødvendighed for en saadan særlig Ret for Skipperne, paa samme Tid, som der er nogen Fare for, hvis Bestemmelsen bliver uforandret staaende, at den kan blive benyttet i et Omfang, som der tidligere slet ikke kunde være Tale om. Jeg mener, at Storhandel fra Skib har man villet hindre her ved dette Lovforslag. Det har man ikke behøvet tidligere. Man bør ikke kunne sælge Trælast, Tømmer og Stenkul, som kommer fra udenlandske Havne, fra Skib i Konkurrence med Stedets næringsdrivende, uden at den vedkommende skal løse Næringsadkomst. Men jeg har forstaaet den ærede Mindretalsordfører (Oct. Hansen) saaledes, at han heller ikke ønsker at beskytte en saadan konkurrerende Virksomhed; thi det ærede Medlem talte om Pæreskuder, altsaa mindre Sejlskibe, og jeg er sikker paa, at det har ikke været tilsigtet med Forslaget om at indskrænke Skippernes Ret, at man netop ønskede at komme denne lille Virksomhed til Livs. Men der gives jo endog saa Mulighed for Salg fra Dampskib i den bestaaende Ordning, og et Dampskib, ja undertiden ogsaa et Sejlskib, kan i et Tidsrum af tre Uger sejle frem og tilbage fra Udlandet til en indenlandsk Havn og i Virkeligheden etablere en regulær Handel i Konkurrence med Stedets næringsdrivende, og det finder jeg ikke, der er nogen Anledning til at opretholde, naar man skrider til en Revision af Næringsloven, og jeg tror egentlig heller ikke, det har været det ærede Mindretals Mening. Jeg ser derfor en Mulighed for, at vi til 3dje Behandling kunde finde en Form, som kunde tilfredsstille Mindretallet og samtidig muliggøre, at der blev opnaaet det, som der efter min Mening først og fremmest har været tilsigtet ved Forslaget, nemlig en faktisk Udvidelse af den Skipperen i sin Tid tiltænkte Adgang til uden Næringsadkomst at kunne sælge fra de smaa Sejlskibe, netop i den

Form og i det Omfang, som den ærede Ordfører for Mindretallet nærmere betegnede.

Med Hensyn til Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 18 til § 6 maa jeg sige, at jeg synes ikke om dette Ændringsforslag, og jeg mener heller ikke at kunne tiltræde den Argumentation, som den ærede Ordfører for Mindretallet førte til Forsvar for det. For mig stiller det sig saaledes, at Personer, der have været straffede med Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri og Bedrageri, ikke skulle accepteres som Udøvere af saadan Næring, forinden Æresoprejsning er opnaaet, og da der nu er en forholdsvis let Adgang til at opnaa Æresoprejsning, forekommer det mig ikke at være nødvendigt at tænke saa meget paa disse Folk, man er jo dog ogsaa berettiget til — jeg tror ganske sikkert, den ærede Ordfører for Mindretallet vil give mig nogen Ret deri — at tænke paa Befolkningen, som skal købe deres Varer hos de paagældende Personer, og til at gøre noget for, at der haves nogen Betyggelse i den Personlighed, som falbyder Varerne, og der mener jeg, at man i Virkeligheden med Rette kan sige, at den, der er straffet med Fængsel paa Vand og Brød, for Tyveri og Bedrageri, nok kan vente, indtil han har faaet Æresoprejsning, inden han begynder at udøve den samme Næring. Altsaa, hvor megen Medfølelse man ogsaa kan have med paagældende og ønske, at han maatte kunne atter vinde frem til at ernære sig paa ny og paa hæderlig Maade, mener jeg dog, at det er fuldt berettiget at opstille det Krav, her er opstillet, at den, der er dømt for Tyveri og Bedrageri til Vand og Brød, og ikke har faaet Æresoprejsning, ikke kan tildeles Næringsadkomst. — Derimod er jeg ikke uden Sympati for det ærede Mindretals Forslag til § 6 under Nr. 19, angaaende de gifte Kvinder. Det er jo saaledes, at efter den ny Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller er den gifte Kvinde ogsaa fuldmyndig, men deraf fremgaar dog ikke med Nødvendighed, at hun kan faa Næringsbevis. I den Henseende kan jeg oplyse, at der for Ministeriet har foreligget nogle Sager angaaende Næringsadkomst for gifte Koneer, efter at Loven af 1899 var emaneret, og disse Andragender har Ministeriet efter den nugældende Ret været nødsaget til at afslaa. Jeg vil ikke være tilbøjelig til at slutte mig til Mindretallets Forslag paa dette Punkt, forudsat at man saa maaske paa et eller andet Punkt kunde vente en tilsvarende Imødekommen fra det ærede Mindretals Side.